

Marjanca Kočevar

VSA SEM V ZAKOVICAH

olupinim se
v zarodek brezčasa
želatinasto drhtim
ob stenah
butam v gladke zapahe

samo vase lahko spolznem
v tej zdrizi
zadrlesknjena

nič
me ne doseže
ne perutnica dlani
ne ledeni bliski

ne smem zrasti
ne smem zrasti

naj ostanem v tem objemu

*

blagoslovi nekako o bog
moje prebedene noči
z zahtevanim voskom v srži
z dolgimi rumenimi plazilci
po vseh mehkih globinah vrtajočimi

razpri mi ambraste gube
naj iz njih scurlja
vse neplodno seme
mojih skrepenelih sanj

in stori prosim
da se ne bi prehitro zdanilo
vse gube moram še pogladiti
vse drobne line pozapreti

potem naj se zdani
ko bodo ustnice le tanek rez
in vse besede pod stropom
kot uvelo zimsko grozdje
hladna sladkóst in čudenje zimi
visoke jantarne jagode
za pokoro na razsutem rožnem vencu
ki ga bodo rotili
zašiljeni origami rok
in s svojo navpično vztrajnostjo
izrotili odvezo vsem
dosanjanim ljubimcem
upepeljenim v zlatih žarah
lepljivega spomina

*

vrtnarim po rožnati gredi
prsti spretno
segajo v socvetja

bučen crescendo poželenja

jezik je poln
razprtih jagod
in smrt razuma se spotika
po besnih potkah

dlani lovijo
drobne vrtljaje
in prizor je preveč prozoren
jaz pa ne maram
da se vsi zatekajo
v moj dan
ki se zleknjeno
kot napeta devica
ponuja vztrajni svetlobi
da je vsak gib
ki ga opravi

odrska slika
v vseh dejanjih
oblepljena s pogledi
kot žrtev mesojede bilke

*

plaz se raztrešči
se ozvezdi z nočjo
iskrim v tem gejziru
ponočnica pršeča
v ledenem zraku
da ivje zabada
drobne puščice v telo

le kdo
me je tako zaokrožil
v namagneteno misel
izoblikoval
v peščeno uro

kdo se mi ovija
krog steklenega pasu
se vame zadira
in buta v moje iskrenje
do poslednjega
peščenega zrnca

če je angel ognja
bi to lahko bil
moj začetek

*

VSA SEM V ZAKOVICAH
ob vsakem gibu
se mi zapotegne koža
šotorišče piramidastih hotenj
kaznovanih z drobnimi vbodljaji

na tenkih marmornih podstavkih
nihajo plamenasti ljubimci

še enkrat naj povem
VSA SEM V ZAKOVICAH

ko najdem svojega prakonja
bom z njim pregalopirala
vsa megličasta ozvezdja
razvetrêna v zareze
vsemirska pahljača
praogenj temà in svetlob

v razpušçeni ježi bom divjala
po srebrnih stepah rimske ceste
ljubica mrtvih ledenih mož
in nihçe ne bo meril vame
s trepetavo ljubosumno puščico

joj kaj je zdaj to
ta nenadna mlahavost
v mreži zategnjenih silnic

svetli orion odgrinja okno
pod ukleto kožo mi pošilja blago rjo
drobne piramide se sesedajo
svojega prakonja slišim
njegov topot je vse glasnejši
in dolge vajeti prhnijo v sipek prah

*

astralni slap kamnitih src
v pogledu le megličasta daljava
in dve vzporednici v nedogled
trikoten razkorak domenkov
in kdaj pa kdaj
zaplivka dobra misel
kot tlesk kamna na gladini vode
od koder valovijo ploski krogi
do dveh modrikastih obrežij
ki gostita tlakovalce
peščenih mozaikov

v vseh zenicah plašni akvareli
natrgani krokiji
potegnjeni z ostrim čopičem
v zijaj začudenja

in ta vztrajni dolbec
ki votli telo
da je le še krhka sadra
in duša le natrgane zaplate
ciganske malhe
ki bo zdaj zdaj obležala
v blatnem jarku – sambogvedi kje